

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

Viața cu un război - Viața mea, ca o poveste - Victoria IUGA

Col. rtr. Constantin MOȘINCAT

Povestea de la Clubul AS!

Nu bine terminasem de răsfoit și semnalat asistenței câteva teme pe care le-am tratat în premieră în istoriografia militară românească, între care am pomenit de puterea militară între cerință morală, pregătire fizică, psihică și destin, înserate printre rânduri în cartea *Puterea credinței*, sau *Sfânta datorie de ostaș*, numai ce am fost „asaltat” de doamna Victoria Iuga. Așa am aflat de apariția unor interesante mărturisiri și povestiri desprinse din viață, iubire și destin, așa cum frumos sunt așezate în lucrările domniei sale: „Viața mea, ca o poveste”, „Fete și destine” și „Băieți și destine”.

Viața, ca un război?

Gândirea este aceea care pune în mișcare orice acțiune. Orice abordare simplistă a războiului va conduce spre concluzii greșite dacă vom admite că **politica – ca esență a puterii – NU acoperă scopurile urmărite de gândirea proprie.** Ar fi o eroare a nu considera că politica exprimă și reprezintă o **poziție egocentristă** (individuală sau de grup politic), **menită să întărească convingerea proprie și să o slăbească pe cea a adversarului!** O asemenea gândire este egală cu o imensă putere imaginară, echivalentă cu o cetățuie inexpugnabilă – dar care nu e construită pentru jocul de cărți! Definirea războiului, ca simplu enunțat, ar fi **„luptă între doi adversari”**. Fiecare, prin violență fizică directă (sau dusă cu mijloace sofisticate) urmărește ca celălalt să cedeze fizic, psihic. Scopul urmărit: doborârea adversarului. Iată cum *războiul este un act de violență, prin care adversarul este silit să îndeplinească voința celuilalt.*

Autosugestia – este necesară dar nu este suficientă în gândirea militară. Din antichitate procedeele de luptă au avut la bază instinctul de autoapărare. Numai că de la satisfacerea nevoilor primare de hrană, la însușirea bunurilor de orice natură ale altuia, războiul s-a diversificat și complicat odată cu evoluția gândirii.

Să privim oare viața, ca un război?

Pentru răspuns, clarificări și precizări detaliate ar fi necesar stațiu și timp. Doar pentru a nu uita, am să amintesc: de cel mai *mare jaf din tezaurul de aur* și de *genocidul* comis asupra prizonierilor luați în sclavie la Roma (și aruncarea lor în sălbaticile serbări din 158 de zile)! Am putea oare uita de femeile și copii, în frunte cu fiica lui Decebal, târâte în lanțul robiei? Dar câte sabine-zâne n-au luat apoi turcii, rușii, habsburgii, nemții...(ca să amintim de popoare „civilizate”)?!
S-a uitat oare că pe fața pământului palatele, bisericile ori cetățile și sanctuarele de tip *dacic* erau interzise, deși *murus dacicus* și folosirea liantului în construcții ei l-au descoperit, iar canalizarea și apeductele găsite prin Munții Orăștiei au prima datare din lume?. Sau cu formula „PI”(3,14) strămoșii geți au

descoperit-o, pentru a arcui și rotunjii perfect pentru prima oară!? George Călinescu ne-a transmis avertismentul: „Să nu uităm că pe Columna lui Traian, NOI, DACII, SUNTEM ÎN LANȚURI!”. Nu cred că dacii pot constitui o excepție, nici ca popor și nici ca destin!

Dar viața reală, spre deosebire de cea specifică din război, are altfel de trepidații, care balansează între **iubire și destin**. Și ar fi bine ca duritatea, distrugerile și ororile pricinuite de război să nu fie în veci cunoscute. Dacă admitem și înțelegem că principala sursă a răului – în război – a binelui – în iubire - sunt create de noi înșine, de ticăloșia (bunătatea) și deviația comportamentală a conducătorilor (afecțiunea) și indolența condușilor (supunerea, ascultare), apoi va fi mai ușor să vedem că „iubirea” e generată de „fluturii din stomac”, e efectul produs în doi (*Îndoit*, cum ar zice Victoria Iuga)!

Ca orice fenomen social și actualul război de la granița de Nord-Est, ca și altele în trecut, produce mari stricăciuni materiale și pierderi umane irecuperabile. Doar că la ceea ce asistăm acum depășește ca formă, conținut și mijloace o gamă extrem de largă, nemai întâlnit. Aruncând o fugară privire asupra războaielor trecute vom constata că ele au la bază niște cauze, au un anume obiectiv, scop, o desfășurare în timp și spațiu și o finalitate. Cauzele războaielor trecute aveau rădăcini care proveneau din **interese, ură, pizmă, invidie și toate cereau o reglare de conturi**. Și dacă vecinătățile porneau și pentru bogățiile vecinului, astăzi asistăm la ceva atipic, și care, totuși, păstrează aceste rădăcini. Astăzi, în schimb, sursele sunt mascate și nu pot constitui izvoare verificabile, de cele mai multe ori, și responsabilizate de agresiune.

Între două tabere, când izvorăște conflictul, sunt ascunse multe cauze. Când se poartă, ca în prezent, cu mijloace hibride, lumea devine confuză. Acolo se bat rușii cu ucrainenii lui Zilinski? și peste tot numai tancurile rusești sunt distruse de „ucraïneanca” care-i oprește cu brațele goale?! Nu vă recomand să vedeți un film real din război, sau să vă aflați sub ploaia de bombe! E răvășitor de cumplit și crud.

Dar dacă nu ești profesionist, și nu treci cu tancul peste obstacole, pe sub apă și acesta nu se inundă, nu poți ieși din încercuire; dacă n-ai trăit într-o pădure izolat, având doar baionetă în dotare, nu știi ce-i supraviețuirea; dacă nu ai trecut prin cortul cu gaze toxice, nu știi rostul portului măștii; iar dacă n-ai trecut prin poligonul de călire fizică și psihică pentru luptă, nu ești pregătit să dai primul ajutor, să-ți salvezi camaradul l-a care i-a zburat mâna sau un picior...

Cu privirea spre istoria universală vom constata că numai pregătirea militară aducea virtutea. *Frica*, ca o caracteristică umană, dar și animalică, determină un anume tip de reacție, de reținere. Pentru a trece peste acel prag emoțional este necesară o pregătire psihică și o îndemnare în mânuirea armelor specifice adecvată. Nicolo Zeno, la 1557, când a scris despre strămoșii geto-dacilor, considerându-i popor primordial, afirma, cu just temei, că pregătirea lor militară de excepție, vitejia și credința lor în *Steag* și în *Nemurire* i-a ridicat pentru eternitate pe Columna de la Roma.

Cel dintâi păcat original, după Geneza, a fost făcut cu fructul oprit. Cel dintâi teoretician militar din antichitate, chinezul Sun Tzi, definea scopul războiului: *distrugerea adversarului*. De atunci încoace nu s-a schimbat mare lucru, în afara armelor folosite, în scop de apărare sau atac, fiecare tabără încercând a-și crea avantaj de drept folosind întregul arsenal militar dar și de influență propagandistică în scop de descurajare, dar și de atragere de susținători. În decursul timpului, de regulă se cunoșteau armele și posibilitățile părților, numărul luptătorilor, armele de distrugere din dotare, etc. Nu se cunoștea gradul de pregătire și mai ales voința de a lupta. *Un război se știe exact când începe, dar nu când și cum se termină – ca în dragoste, NU?* E precum o avalanșă. Ca unul care cunosc în detaliu caracteristicile tehnico-tactice ale mijloacelor de distrugere terestre, aeriene și maritime, precum și dezastrele umane ce le pot provoca, susțin că *o pace e mai trainică și folositoare decât două războaie!* – sau cum ar parafraza Victoria Iuga: *o idilă a mai faină aprinsă, decât un divorț!*

Dacă ar fi să mă întorc la ultimul război mondial, întreb la Tribunalului de la Nüremberg, șeful propagandei naziste, cum de a reușit să determine poporul german să lucreze o zi pe săptămână voluntar pentru Führer a răspuns: *am băgat frica în ei!* S-a mai întâmplat de atunci odată un asemenea fenomen? Da, cu ocazia pandemiei mondiale!

Există și un război de fiecare zi?

Există timp pentru cultură, pentru pace, pentru viață, pentru iubire? Răspunsurile pot fi găsite în aceste frumoase povești strânse la piept cu mult drag, cu sânge, generozitate și cu mult talent

transpuse în ce privește modalitatea de a ajunge la iubire, cum se domină în dragoste, ori cum se îmbrobodește „alesul” rânduit de destin, după metoda pe care ne-o sugerează cu argumente Victoria Iuga. Dar, conform proverbului „apa trece...”, iubirile rămân,” și cu cât avem teme diverse, care să spargă gândul rătăcit, cu atât planurile urzite în anii tinereții, pot fi doar experimente, creând *frică* sau *iubire* pe spații largi. Fără reușita umanității, deocamdată, de-a le exclude. În rest, în viață ca în poveste, e multă taină bine ascunsă de Cupidon! Subscriem, dint-un început la convingerea Victoriei Iuga că „prin iubire ne înălțăm!”.

Iubirea divină, - fiind elixirul vieții, cu lumina sa binefăcătoare -, în esență, trăiește în noi pentru a fi dăruită semenilor noștri. Ciclul vieții - de la naștere, căsătorie, moarte - nu face excepție din povestea reală împărtășită de autoare. Victoria Iuga merge mereu cu pașii sufletului spre infinitatea orizontului pentru a absoarbi din binefăcătoarea energie a iubirii, ca apoi să făurească gânduri proaspete, pașnice, folositoare, pentru că gândurile bune sunt ca „aerul, vitale” pentru a exista. După pilda Mântuitorului, care ne-a dăruit: Iubirea și Iertarea, care, din punct de vedere spiritual, înseamnă pace și armonie. Tot o asemenea abordare regăsim în povestioarele pline de talc al Victoriei Iuga, ca semn al unei înțelegeri superioare a vieții.

În viață există sălcii care se îndoaie și stejari ce stau drepti. Dar există și oameni care vegetează într-o dulce împăcare cu sine înșăși, după cum există - ce-i drept mai rar - și spirite veșnic neadormite, aflate în Căutare. Un astfel de spirit pare a fi și Victoria Iuga, deoarece ea tot timpul este ancorată într-o rațiune lăuntrică pentru a le servi semenilor de pildă, slujind un ideal frumos - al **vieții, iubirii și destinului** - care, pentru unii, ar putea părea desuet, pentru alții greu de descifrat.

Un astfel de om am descoperit în scrierea și descrierea, celei care ne aduce în față un „bilanț” de poveste, cu profesionalismul de contabil ce o caracterizează. Omul Victoria Iuga te cucerește de prima dată prin bonomie, solitudine și, nu în ultimul rând, prin dragoste. Un om de o factură specială, pe care îl resimți profund, de îndată, de la prima privire. Dacă vorba-i este deopotrivă sinceră și subtilă, rezonantă și profundă, acidă uneori în scriere și delicată în expunere, este pentru a oglindi complexitatea firii unui învingător în viață. Firea sa amintește de spiritele neadormite ale unui lider în gândire, care încearcă - și își face un crez din aceasta - pentru ca să-i îndrume pe ceilalți, în numele acestui crez. Și acesta este identificat în: Viață, Iubire și Destin!

Victoria Iuga, după cum aflăm din propria prezentare, a ales - sau destinul i-a croit - un drum sinuos, dar spectaculos, cel al contabilului și al cifrelor exacte. O meserie dificilă, complexă, care necesită răbdare, sacrificiu, dăruire și iubire. Pentru că fără iubire, respect și apreciere a celui de lângă tine nu se poate face nimic. De aceea ea cucerește spiritul tânăr, având și dobândind acest elan de tânăr în suflet, precum un cavaler trac. Oferă exemplu, crezând cu tărie în ceea ce face, până la obsesie. Obsesia perfecției; a perfecțiunii, căci la ea întotdeauna se poate doar când „unu plus unu” care fac 2, în care dacă te-ai poticnit, sigur te vei ridica dezmeticit. Este îmbrățișată, din tinerețe, și înveșmântată cu uniformă de luptător, după cum VICTORIA îi este și numele-n (pre)destin! Printre „vârtejuri cu amintiri” și „plăceri de maxim extaz”, - contabilitatea, pasiunea sa de o viață - se împletește într-un melanj aparte cu muzica și poezia, celelalte două iubiri ale sale. Ea a intuit și întrezărit în fiecare povestioară o mlădiță de iubire, purtată în valuri de destin, cu un potențial portret caracterial, cât de mic, conștientizând că în toate spiritele tinere se reflectă un mic univers. Apoi alte bucurii, plăceri, doruri și dureri, ca în viață.

Când am lecturat aceste povești, am constatat că răbojul vieții a lăsat semnele sale vizibile, pe fruntea mea, scrijelite pe scoarța memoriei, și în brazda cutelor din obraz, la care, acum, socotesc cât de profundă e zicala: „ce tineri și frumoși eram”, cu gândul bucuriei la marele nostru Eminescu: „*De pe galbenele file el adună mii de coji, / A lor nume trecătoare le înseamnă pe răboj*”//. Eu astăzi mă fălesc, nu cu cei 70 de ani trecuți, ci cu modul plăcut și demn petrecuți. Mă mândresc cu ceea ce am izbutit. Odată fiind întrebat ce-aș schimba dacă... Am răspuns: Nimic. Pentru simplul motiv că nu se poate. Ce regret? Că pe răboj s-a îngrămădit timpul. Aș fi vrut să pierd numai răbojul timpului! Mi-e dor de timpul ce-a trecut. Prin frumoasele povestioare oferite de Victoria Iuga, m-am întors cu bucurie spre locurile copilăriei, adolescenței și maturității. De câte ori am putut am întors spre acolo privirea, la „chemarea pământului”...

Dar ce ți-e și cu războiul și cu iubirea, cum zicea odată *Ares* - Zeul Războiului -, care nu a fost niciodată căsătorit, dar care brusc s-a îndrăgostit de *Afrodita*, *Zeița Iubirii*. *Afrodita* deși era căsătorită

cu Hefaist, Zeul Focului și al prelucrării metalelor, și-a forțat destinul? Când Hefaistus i-a prins împreună - pe Ares și Afrodita -, i-a capturat într-o *pânză metalică de netrecut* și i-a ținut acolo ca într-o pânză de păianjen pentru ca ceilalți Zei să-și bată joc de ei.

Viața ca o poveste, de obicei, are personajele alese din lumea fermecată a basmelor sau fictive. Ei bine, după ce parcurgi primele pagini poți observa că Tora, e chiar autoarea, iar povestea este una strict autentică, care are o sintetică prezentare pe coperta 4, potrivit cu opinia autoarei.

Privită prin semnificația dedicației, „cu mare drag”, constat că autoarea are un suflet mare și tot ce face, face cu mare drag. Mulțumesc pentru profunzimea dedicației, cu regret că nu am avut nici o carte să o ofer la schimb.

Dar, revenind la povestea cărților, lectura te transpune în satul românesc al copilăriei, cu traiul și viața autentică, fără floricele prezentate. Nimenea n-a mutat fericirea numai la Castelul sau Conacul din deal, căci pe drum s-a risipit și pe ulița satului. Și firesc, ca orice poveste, și aceasta a Torei începe cu Bunica, care semăna cu a mea, era vindecătoarea (moașă voluntară) a satului, cu ventuzele sub care „aprindea lumânarea, băga vârful bățului în cârpe sau vată, în spirt, după care le pune peste lumânarea aprinsă” (p. 27), căci era un suflet bun și iubitor de oameni și venea de leac fiecăruia.

Și uite așa, din povestea copilăriei, a școlii, liceului, la facultate, ba chiar la maturitate și după, toate sunt istorisiri de întâmplări reale. O adevărată radiografie a satului altfel rostuită decât a făcut-o Slavici, Rebreanu, Sadoveanu. În acele împrejurări ale adolescenței au făcut cunoștință Tora cu Nuțu, acel „om mare, cu nume mic” (p. 50), dar care fără să mai piardă timpul „o îmbrățișă și o sărută pe gură” (52). Apoi, s-au logodit, căsătorit și trăiesc fericiți alături de copii și nepoți.

Morala povestirii e creionată chiar în prolog de unul dintre personajele din poveste, Nuțu: „Dumneata cititorule, vei înțelege ceea ce e important în viața asta și vei pricepe, mai ales, ce este esențial pentru a trăi fericit și împlinit până la adânci bătrâneți”!

Confirm cu plăcere, după ce am parcurs această poveste de viață, scrisă cu aplomb și multă naturalețe, într-un ritm frumos, adevărat, franc și fără diplomație, așa cum îl prinde bine pe omul dintr-o bucată, neprefăcut – cum era Tora -, poveste în care suferințele au fost potențate și protejate de și cu scutul iubirii. Și cu această energie lăuntrică treci și „spargi” și munții, treci și prăpăstiile. Și pentru că trăiau după principii sănătoase, pe care ei și le-au impus, Tora și Nuțu, au socotit că „dacă tot trece timpul așa iute, de noi depinde să îl facem să treacă frumos, cât mai frumos, să nu mai lăsăm niciun nor să ne tulbure seninul și dragostea din viața noastră” (p. 139).

Toate aceste frumoase clipe au o încărcătură aparte, ca o dulce povară care, din păcate, nu pot fi lăsate ca moștenire, decât ca o poveste de viață. Demnitatea de trăi și a povesti fără perdea înseamnă iubire, tratată cu mândrie, ajustată la timp cu dragoste și înțelegere odată cu acumularea înțelepciunii vârstei. Cartea nu vinde iluzii, tratează doar acel „cuib al iubirii” cu multă delicatețe, tandrețe contagioasă pentru cei din jur, căci s-au „luat la trântă cu viața”. Frumoasă și pilduitoare poveste!

Și nu avem motive să nu credem că lucrurile au stat așa:

Cartea asta este despre destin, viață și iubire în două societăți diferite, cea comunistă, cu toate lipsurile și neajunsurile, și cea capitalistă, cu drepturile și libertățile oferite de ea.

Destinul este scris în stele sau și-l face omul?

Viața îi e oferită omului în dar. Ce face cu ea?

Iubirea este cel mai profund și înălțător sentiment al omului.

Unele dintre personajele acestei cărți știu să-și croiască destinul. Știu ce vor de la viață, cu toate că ea este plină de luptă, durere, suferință, dar și mult frumos. Fac loc iubirii în casa lor, în inima lor.

Alte personaje sunt convinse că destinul este scris în stele, căci și mințile lor tot pe acolo hălăduiesc. Mulți primesc totul de-a gata de la viață, dar nu știu să aprecieze. Li se pare că li se cuvine. Dau ușor cu piciorul. Iar când vine vorba despre iubire, o fac în glumă.

Celelalte două volume abordează frontal **destinul, viața și iubirea** unor fete și băieți. Foarte interesantă alcătuirea ambelor subiecte, care, deși par, nu sunt identice decât ca modalitate de confruntare a experienței „personajului din poveste” cu părerea autoarei. Și aici cred, că e partea originală în povestea narată deoarece pe talerul dragostei e așezat destinul și viața. Cumpăna e viața însăși a unor tineri între dragoste și destin. Și ca la orișice tânăr caracteristica dominantă e mereu îndrăgosteala specifică vârstei, și aici o regăsim trecută prin plăcere, extaz și decepție, resemnare sau pornire internă, vulcanică de față mare. La tinerețe treci orice barieră ridicată în calea iubirii, iar riscurile nu sunt totdeauna umplute din sacul dragostei, iar atunci când se dă de fundul gol, nu de puține ori, eșecul, abandonul căsătoriei și destrămarea ei sunt rezultate, nu tocmai plăcute.

Sfaturile autoarei în confruntarea cu faptele tinerilor, - fete și băieți - izvorăște din „clipa trăită” intens, ca experiență, sunt chiar din viața autoarei, care dacă ar fi fost știută, de fete și băieți, ar fi evitat, cu siguranță, multe din erorile din viață - căci sfatul este sugestiv de natură a îndruma „începutul iubirii, frumosul în relația celor doi, împlinirea lor, prin dragoste armonioasă și reciprocă, cultivată și întreținută mereu” (p. 14). Așa Omul își „face destinul și viața”, împreună cu omul de lângă el!

Dar poveștile cu „dulceața de început a dragostei”, uneori se lovesc de valurile vieții și atunci „fata cuminte” ajunge să îplinească cu „dărnicie”, cum zice proverbul „ți-am dat-o ca s-o dai, nu să mergi cu ea în Rai”, ajungând de poveste în sat, dar și cu viața și destinul frânt. Și urmarea e răspuns la întrebarea firească: Ce ai făcut cu viața ta?

Uneori vorba fetelor de măritat, să dea *norocul* peste ea, să nimerească peste unul „mai frumos decât dracul, dar să aibă coada în față”, ca în cazul lui Olga, ce dăduse peste un „urâtel și molău, bleg că unde-l pui acolo stă” (p. 102), și care nu mișca de gura ei, ce toca ca o meliță. Dar având ce le trebuia fiecăruia „trăiau o viață roz, și-o trăgeau când și unde voiau. Odată îi prinse soacra lângă căpița de fân din grădină, altădată îi văzu socru în vale la pârâu”. Ei se simțeau bine, și

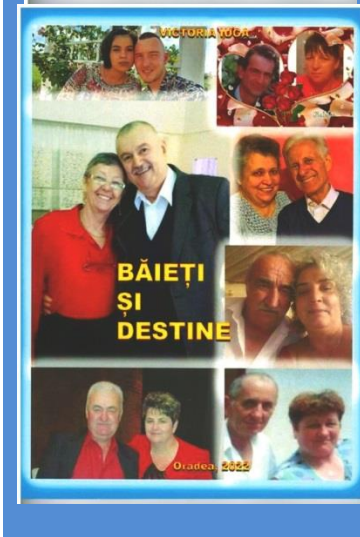
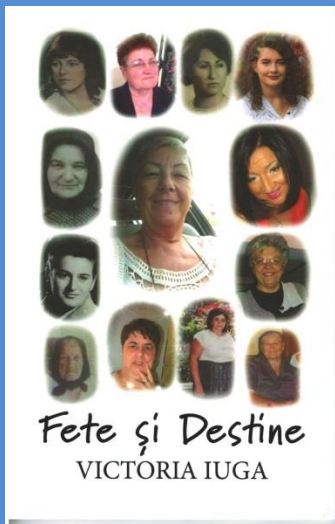
numai asta conta. Ce „ți-e și cu sexul acesta”, se minunează autoarea, dar apoi constată că și acesta face parte din viața Omului, din beneficiile căruia unii au parte și se bucură de „urcă dealul”. Alții doar oftează și regretă ofilirea Floarei tinereții.

Cu iubire vei biruit în viață. Cu iubire ajuți și pe altul să treacă greutățile vieții. Sunt pilduitoarele povești cuprinse în volumele de 130, respectiv 144 de pagini, apărute în 2021, respectiv 2022. Pildele aduc în prim plan și fete care, odată ce au pus „ochii pe băiat”, au găsit și soluția să-l „atragă să o înceapă. Trebuia să devină femeie! Atâta a fost greu, apoi o făcea de câte ori dorea păsărica ei, mereu cu altul. Așa îi merse și vestea în sat că e bună Dușa la oricine o dorește, sau vorba aceea: numai cine nu vrea nu se culcă cu ea!”(p. 110)

Sau o altă morală de luat în seamă: „una ca ea nu mai găsești, alta ca ea nu mai trebuie!” Așa și personajul din poveste Dușei, care și-o „trăgea cu cine și când voia”, dar numai „grea nu rămânea”. Așa a adus în casă o nepoată înfiată, cam de 14 ani, pe care „blegul de bărbat-su o începu”, căci sufletul urât al muierei era contagios.

Destinul din stele, viața croită după mușchii mei, sau iubirea în glumă sunt tratate de către autoare cu toată exigența considerând „arta iubirii” specifică femeilor care știu să dăruiască iubire contra iubire! Dătătoare de sănătate și fericire! Minunate și juste concluzii.

Ca „un drept la replică”, al doilea volum destinat cu precădere băieților (dar cu povețe și pentru fete), împacă ambele sexe, căci ce s-ar face unii fără alții? Dar pentru că „destinul” ne e dat, numai de viață și iubire suntem responsabili de ambele. Această dilemă a firii omului încercă s-o limpezească autoarea prin aceste povești spuse de băieți. Și povestea lor începe cu frumoase rânduri

spuse de celebre cupluri, Feți Frumoși și Cosânziene. Părerea autoarei și al altor fete este versificată cu destine ce „ție ți-a dorit/tot ce-i bun/ (...) Viața însă te-a încercat/ Iubirea ca sorocul//”, cartea *Băieți și destine* e presărată și cu glume, dar și cu povestiri adevărate. Unele seamănă cu ale fetelor, deși toate tind spre a descoperi „marea dragoste visată”, acoperirea vieții cu „soare, pace, fericire și uneori nori negri”/ (p. 20).

Destinul. Unele fete cred că e scris în stele, altele sunt convinse că ele și-l fac.

Viața. Unele știu ce vor de la viață, pentru asta luptă, să își creeze una frumoasă și împlinită până la adânci bătrâneți. Alte fete se lasă influențate de cei din jur, iar dacă li se oferă de toate în viață trebuie doar să aprecieze, nu să dea cu piciorul, crezând că viața e doar alergarea după fructul oprit.

Iubirea. Unele fete o găsesc și știu să o păstreze mereu în inima și casa lor, au grijă să o întrețină mereu. Altele nu găsesc iubirea niciodată, sau mai rău iubesc în glumă.

Mărturisirea că au „lăsat-o mai moale cu femeile, după ce intrase mai adânc, când a aflat că e virgină, deși măritată de câțiva ani”, pentru că bărbatul dorit de ea și de părinții ei, dar el „este un mutihez și nu poate face nimic, orice aș face cu el. M-a învățat mama ce să îi fac, dar toate au fost în zadar. El, Nimic! Dar este frumos, bun, iubitor și tare harnic! – Dar de ce ai stat atâta timp cu el? Nu ai găsit tu, în comună, unul cu care să ți-o tragi? Îi făceai și un prunc și bine era! - Nu am găsit pe placul meu, Te-am așteptat pe tine, zice Eli, gudurându-și fundul pe lângă mine... Cât am stat în comună am avut parte de amor cât să-mi ajungă o bună bucată de vreme. Eram bine și eu și Ana mea cea nefutăcioasă și grăsuță. ... Dar surpriză: Eli rămâne însărcinată, apoi după altă tăvăleală iar rămâne borțoasă. Îl face și pe ăla, dar mă tot chema că mă vrea ca nesătula. Divorțase de pământău, așa că tăvăleala era slobodă, dar Eli îmi dă vestea bombă: e gravidă cu mine a treia oară, căci bună bică de montă am fost” (p. 22-23) Așa s-a mai adevărit odată că minciuna are picioare scurte, când tatăl fetei a pretins să-i ia fata de nevastă! S-a dus acolo că era familia mai mare, ba că Ana l-o țâpat. După ce a rămas văduv a încercat să revină la Ana, dar n-a fost primit, așa a dat de o fostă colegă a nevastei decedate cu care „ne-am tras-o, dar nu mai era plăcerea din tinerețe, când mi se ofereau femei pe bandă, dar cu vremea am constatat că organul meu: Săndoaie!” (p. 25).

Dar iată partea versificată a autoarei acestei povestioare:

Părerea mea:

Fosta-i tu un tăuraș,
Mereu, mereu un fluturaș,
Deși destinul te-a plasat,
Destul de bine, câteodată!
Dar, tu ai preferat să fii:
Un „bica satului”, dar știi!
Viața ți-ai făcut-o tu,
Așa cum ai ales,
Mai pe urmă, ai cules!
Iubirea tu ai înșelat,
Nevasta ta, te-a alungat.
Apoi, cu alte neveste,
Tu ai dus-o cum ai vrut
Atâta cât a încăput!

Cartea e presărată și cu glumele din viață: „-Auziși ce o pățit Gho? -Nu, ce mă? -Ai de capul și de zilele lui, mă! O fugit cu nevastă-me (p. 126)”! Alt citat dintr-o scrisoare: „Dragul meu soț, am fugit în străinătate că m-am îndrăgostit pe facebook!... Ai grijă de prunci! Cum ajung, te voi suna!”, sau în altă poveste, Emil nerăbdător s-o „înceapă pe muiere”, fiind refuzat până după nuntă motivează pofta sa: „dar oare nu se strică până sâmbătă?”, sau altul iertător că dumneai care a „călcat în picioare credința conjugală”, spunea (foto - p. 62), după ce încercaseră să „dreagă busuiocul”:

Într-un cuvânt cărticelele de povești despre **destine, viață și iubire**, sunt precum viața ce arde în toate zilele. Prin mesajele transmise, autoarea are tăria de caracter să delimiteze faptele și să le așeze în tiparul livresc, desprinzând din fiecare câte o morală sănătoasă pentru viață. Înșiruirea de clipe, frumos și cu talent rânduite, dau și un sens serios dar și conținut ușor umoristic, după cum îndemnă și la meditație profundă pentru cei ce doresc să învețe din pățania altora. Precum a făcut-o Ion Creangă în *Povestea prostului*, pildele sunt valabile și bune pentru toți!

Povestirile sunt simpatice, serioase, sobre, decente directe dar nu vulgare, triviale, deși autoarea folosește spectrul larg al limbii române pentru toate formele de

iubire și viață trăită în două regimuri, deși pudice și mai cu „rușine de a nu te mărita fată mare”, în vremuri de demult, la desfătare cu plăcere și „probe de viață” neizbutite.

Concluzia cititorului, confirmă titlul: „Viața mea, ca o poveste”, pentru care se cuvine să mulțumim doamnei Victoria Iuga și să o încurajăm să continue lungul drum al poveștilor de viață!

Părerea mea:

Destinul, viața și iubirea,
Tu le-ai luat ca pe un joc
Ai pus suflet mult și bine,
Dar într-un singur loc:
La sportul tău și la afaceri
Ce tare le-ai iubit,
Din afaceri, chiar că a ieșit!
Apoi, ea, **viața** ți-a mai dat,
Să simți și tu cum este,
Nevastă și trei copii frumoși
Exact ca în poveste!
Cu **iubirea** te-ai jucat,
Exact ca pe teren
Așteptai să vină ea la tine
Dar a fost o amăgire!
Însă tu toate le-ai luat
Așa cum au venit.
Când toți ai tăi sunt sănătoși,
Tu ești om împlinit!

Părerea lui Tinel

Destinul, viața și iubirea
Luate, toate la un loc,
Mie, mi-au plăcut de toate
Că le-am luat ca pe un joc!
De la **Viață**, am știut ce vreau
Nu zic, că nu era mai bine,
De ascultam de-ai mei părinți
Ce mi-au dat sfaturi bune!
Iubirea eu o am în suflet,
Iubesc pe oricine și orice
Dar iubesc și familia!
Eu am făcut-o, și e a mea!